

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 77).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal herved tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal. Dette Lovforslag har jo en meget uskyldigt klingende Titel, men bag disse ikke meget sigende Ord skjuler der sig dog vigtige Spørgsmaal. Forslagets Forhistorie har jo desuden sat Sindene ret stærkt i Bevægelse, i visse Kredse endogsaa saa stærkt, at jeg næsten havde ventet, at man skulde kalde dette Forslag for lex Berning. Man kan om denne Forhistorie sige, at alle egentlig officielt siger, at de i og for sig er enige med Justitsministeren, medens undertegnede udadtil, navnlig efterhaanden som Tiden er gaaet, absolut ikke har følt mig trykket af denne Samdrægtighedsfølelse.

Sagens Forhistorie er jo imidlertid saa kendt, at jeg tror, jeg i dette høje Ting kun behøver at trække den op i de allergroveste Omrids. Under de Besøg, jeg i Efteraaret aflagde i Landets Straffeanstalter, hvor jeg talte med hver eneste af samtlige Fanger, blev det mig paafaldende, at der sad — ikke mange, men dog nogle — Sædelighedsforbrydere, som Gang paa Gang i Aarenes Løb var blevet straffet med Forbedringshusarbejde. Blandt disse var der særlig en, som i Løbet af en meget nær Fremtid skulde løslades, og denne ene var den saa meget omtalte Lærer Berning. Da jeg kom hjem, bad jeg om at faa hans Sager forelagt, og det viste sig da, at denne Mand, der jo ernærede sig som Lærer, og som blandt andet har været Lærer paa et Børnehjem, hvor han misbrugte en hel Del af Børnene, har været straffet 6 Gange. I 1902 blev han straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i 1903 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, i 1905 Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5

Dage, i 1908 Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, i 1913 Forbedringshusarbejde i 2 Aar og i 1922 Forbedringshusarbejde i 3 Aar. At der var et Spring paa 9 Aar imellem de to sidste Straffe, betyder ikke, at han i hvert Fald i hele denne Tid ikke har begaaet nogen Forbrydelse, idet man var i Stand til ved Undersøgelsen i 1922 at finde Tilfælde, hvor han havde misbrugt Børn 3 Aar tilbage i Tiden. At man ikke fandt flere Tilfælde, kan maaske have sin Aarsag i, at han den Gang var kommet herind til Storbyen, hvor han let har kunnet skjule sig.

Staaende overfor dette ganske uhyggelige Tilfælde, hvor man altsaa maatte overveje Løsladelse, kom jeg, efter at have set nærmere paa Sagen, til det Resultat, at det ikke var forsvarligt at løslade denne Mand. Det var imidlertid ikke tilstrækkeligt til at lade være, at det i og for sig ikke kunde betragtes som forsvarligt, det var ogsaa et Spørgsmaal, om man kunde siges at have juridisk Hjemmel. Der er ingen Tvivl om, at man havde juridisk Hjemmel — det er heller ikke bestridt fra nogen Side — til rent midlertidigt som en Nødhjælpsforanstaltning at tilbageholde ham, men Spørgsmaalet var, om Administrationen ogsaa havde Hjemmel til at tilbageholde ham vedvarende. Jeg indhentede i saa Henseende en Erklæring fra Retslægeraadet og senere fra Sundhedsstyrelsen, og begge Erklæringer gaar ud paa, at den paagældende er farlig for den offentlige Sikkerhed, begge udtaler sig om, at Berning burde indespærres, og navnlig udtaler Sundhedsstyrelsen følgende: „Paa Grund af hans psykiske Abnormitet finder Sundhedsstyrelsen, at han fra et lægeligt Synspunkt set maa henregnes til de Personer, der hører hjemme paa Sikkerhedsanstalten.“ For imidlertid at føle mig helt overbevist om, at min Fortolkning var rigtig — en Fortolkning, som gik ud paa, at uanset om denne Person hverken er sindssyg eller aandssvag i almindelig Forstand, saa er hans psykiske Abnormitet dog af den Karakter, at han med Hensyn til Administrationens Ret til at isolere ham, at internere ham, maa sidestilles med sindssyge og aandssvage —, bad jeg to Autoriteter udtale deres Syn paa Sagen, den ene en lægelig, Professor Wimmer, den anden en